

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/37/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012211037
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012211037.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: P. B. B., štátny príslušník Vietnamu, bytom O. XXXX/X, W., právne zastúpený JUDr. Boris Reken, REKEN & PARTNERS, Law Firm, s.r.o., Tichá 45, Bratislava, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobáková 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: PPZ-HCP-BA2-2012/009453-007 zo dňa 24. októbra 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/2500/2012-49 zo dňa 29. mája 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/2500/2012-49 zo dňa 29. mája 2014, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č.p.: PPZ-HCP-BA2-2012/009453-007 zo dňa 24. októbra 2012, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava č.p.: PPZP-HCP-BA9-433-14/2012 zo dňa 18. júna 2012, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky v zmysle § 48 ods. 2 písm. d/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) platnom a účinnom v čase vydania predmetného rozhodnutia.

Krajský súd vo svojom odôvodnení skonštatoval, že žalovaný za účelom riadneho a úplného zistenia skutkového stavu vykonal rozsiahle dokazovanie. Tieto vykonané dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy,

a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a zistil, že v dôsledku toho sú splnené zákonné dôvody na zamietnutie žiadosti o udelenie pobytu na neobmedzený čas na území SR.

K námietke žalobcu, že podkladom napadnutého rozhodnutia bola len zápisnica o podaní vyjadrenia jeho manželkou zo dňa 21. marca 2012, uviedol, že sa s ňou nestotožnil, nakoľko správny orgán sa neopieral len o informácie získané z uvedenej zápisnice, ale hodnotil všetky dôkazy, ktoré boli dokladom pre zamietnutie jeho žiadosti. Týmito dôkazmi boli najmä rozdielne výpovede manželov, samotné priznanie manželky žalobcu, že ich manželstvo je formálne a že za účelom uzavretia manželstva prevzala finančnú hotovosť.

Pokiaľ ide o lehotu, ktorá bola žalobcovi určená na vycestovanie, 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia, správny orgán tu nemá možnosť správnej úvahy, ale vyplýva z ust. § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov. Táto povinnosť žalobcu preto nie je v rozpore s platnými predpismi, ani Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože zákon o pobyte cudzincov je vydaný v súlade s Ústavou SR, inými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami a inými medzinárodnými dokumentmi, ktorými je SR viazaná, ako aj právom Európskej únie.

Krajský súd neprisvedčil ani námietke ohľadom tlmočnice prítomnej pri spísaní zápisnice o podaní vyjadrenia žalobcom. Žalovaný zistil, že na stránke JASPI-WEB sú štyria tlmočníci z vietnamského jazyka do slovenského a naopak, z toho traja vyčiarknutí zo zoznamu tlmočníkov a posledný sa ospravedlnil z dôvodu, že tlmočí inde. Preto bola ustanovená tlmočnica podľa § 15 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcov, tlmočníkoch a prekladateľoch, t.j. tlmočnica, ktorá nie je zapísaná v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov. Žalobca počas spísania zápisnice neuviedol, že by tlmočnice nerozumel, alebo že by s ňou nesúhlasil. S jej tlmočením súhlasil, čo uviedol aj v zápisnici a potvrdil svojim podpisom. Krajský súd ďalej poznamenal, že žalobca je na území SR od roku 2004 a stále neovláda slovenský jazyk na takej úrovni, aby mu rozumel v úradnom styku, navyše, keď ma na území SR manželku, ktorá neovláda vietnamský jazyk.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že žalovaný mal nariadiť ústne pojednávanie. Správny orgán postupoval v súlade v ust. § 3 ods. 4, § 32 ods. 1 zákona o správnom konaní. Pri posudzovaní žiadosti si zaobstaral všetky potrebné doklady pre vydanie rozhodnutia, úplne a presne zistil skutočný stav veci. Správne konanie je prevažne písomné, ústne pojednávanie sa nariadi, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje o jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. V zmysle ust. § 23 ods. 1 zákona o správnom konaní mal žalobca právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy, čo ten nevyužil. Tiež mal právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie, klásť svedkom otázky, no tohto práva sa nedomáhal.

Krajský súd neprisvedčil ani námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie nie je založené na naliehavej spoločenskej potrebe, a preto je v rozpore s platnými právnymi predpismi ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca najprv požiadal o azyl, ktorý mu nebol udelený, potom ho strýko nakontaktoval na terajšiu manželku, s ktorou uzavrel manželstvo za finančnú hotovosť s cieľom získať povolenie na trvalý pobyt. Krajský súd ďalej poukázal na tvrdenia manželky, že žalobca nikdy v mieste jej bydliska neprespal, nikdy spolu intímne nežili, neplánovali spoločný život ani deti, pretože ich manželstvo bolo formálne. Keď žalobca potreboval niečo vybaviť na cudzineckej polícii, alebo inom úrade, išla s ním za finančnú odmenu. Tvrdenia žalobcu o tom, že napadnuté rozhodnutie bude mať dopad na jeho súkromný a rodinný život je preto irelevantné a účelové.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Žalobca podal proti rozhodnutiu krajského súdu odvolanie v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/ a f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), teda z dôvodov, že sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, že súd prvého stupňa neúplne

zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Podľa názoru žalobcu je rozsudok nepreskúmateľný a nezákonný, pretože nie je náležite odôvodnený a má za to, že súd vychádzal z neúplného a nedostatočného zistenia skutkového stavu, z ktorého vychádzalo rozhodnutie žalovaného a ktoré je v rozpore s obsahom spisu. Na základe predložených dôkazov nebolo preukázané, že žalobca uzavrel účelové manželstvo. Dôkazy predložené žalobcom preukazujú, že manželstvo bolo uzavreté v súlade so zákonom. Súd neúplne zistil skutkový stav veci, resp. dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a následne tiež vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca má za to, že správne orgány sa pred vydaním rozhodnutia podrobne neoboznámili so skutkovým stavom v predmetnej právnej veci, ktorý mal slúžiť ako podklad pre rozhodnutie.

Žalovaný podľa názoru žalobcu neprihliadal na rozdiely uvádzané vo výpovediach žalobcovej manželky, nesnažil sa zistiť dôvod odlišnosti výpovedí a účelovo si pre svoje rozhodnutie vybral jednu výpoveď. Za vadu rozhodnutia považoval žalobca aj skutočnosť, že všetky kontroly v mieste bydliska boli vykonávané cez pracovný týždeň, a to aj napriek tomu, že žalobca aj jeho manželka tvrdili, že domov chodí najmä na víkendy.

Podľa názoru žalobcu je rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu predčasné, nevychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a je nedostatočne odôvodnené. Správne orgány vychádzali z jednej zápisnice, pričom manželka tu uviedla nepravdivé tvrdenia z dôvodu bežných partnerských nezhôd. Napriek tomu, že žalobca uvedené dôkazy opakovane navrhoval a na objasnenie rozporov tiež navrhol výsluch žalobcovej manželky, ani správne orgány, ani súd tieto návrhy nezobral do úvahy a bola mu tým odňatá možnosť konať pred súdom.

Navrhoval preto rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že zrušuje rozhodnutie žalovaného a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný k odvolaniu žalobcu uviedol, že v jeho prípade bola dôkazová situácia zabezpečená v dostatočnej miere. Kontroly boli vykonávané v čase povoleného pobytu. V čase podania žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas žalovaný správny orgán vychádzal najmä zo skutočnosti, že manželka žalobcu sama do zápisnice uviedla, že za sobáš so žalobcom obdržala finančnú hotovosť a zároveň dostávala finančnú hotovosť za to, že bude vypovedať na policajnom útvere v jeho prospech. Voči manželke je navyše vedené trestné konanie vo veci zločinu prevádzachstva. Do pozornosti tiež dal tú skutočnosť, že žalobca ani po päťročnom pobyte na území Slovenskej republiky a spolužití v manželskom zväzku so štátnou občiankou Slovenskej republiky nedokáže komunikovať v slovenskom jazyku. Rozpory vo výpovediach smerujú skôr proti žalobcovi, a práve preto bola jeho žiadosť zamietnutá. Nezhody, návštevy na úradoch, alebo na cudzineckej polícii žalobca riešil vždy tým, že manželke dal finančnú hotovosť, čo obaja uviedli vo svojich zápisniciach.

Podľa názoru žalovaného, správny orgán vo svojom konaní postupoval podľa § 3 ods. 4 ako aj § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Žalobca sa snaží svojimi tvrdeniami úmyselne odvrátiť pozornosť od skutočnosti, že uzatvoril na území Slovenskej republiky účelové manželstvo s cieľom získať trvalý pobyt na území Slovenskej republiky aj napriek tomu, že vedel, že toto manželstvo nebude plniť harmonické a trvalé životné spoločenstvo.

Žalovaný ďalej uviedol, že za dôležitú skutočnosť považuje to, že Národná jednotka boja proti nelegálnej migrácii Bratislava vydala dňa 11. júna 2012 pod ČVS: UHCP- 38/NJ-Z-2012 Uznesenie, ktorým podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku stíha manželku žalobcu za zločin prevádzachstva podľa § 356 Trestného

zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že v úmysle získať pre seba finančnú výhodu vo výške cca 664 Eur umožnila žalobcovi, ktorý nie je štátnym občanom Slovenskej republiky nedovolené zotrvať na území SR a to tým spôsobom, že za účelom udelenia pobytu uzavrela dňa 10. marca 2007 účelové manželstvo so žalobcom na matričnom úrade v Senici. Následne dňa 4. mája 2007 požiadal žalobca na Oddelení cudzineckej polície v Skalici o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Táto trestná vec bola ukončená návrhom na podanie obžaloby podľa § 209 ods. 1 Trestného poriadku a Okresnou prokuratúrou v Skalici bola na manželku žalobcu podaná obžaloba. Uvedené skutočnosti boli zrejmé v čase konania o žiadosti o trvalý pobyt na neobmedzený čas a sú dôvodom na zamietnutie žiadosti (§ 48 ods. 2 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov).

Žalovaný ďalej pre doplnenie uviedol, že žalobca bol žiadateľom o azyl, a na základe dlhodobých priepustiek sa zdržiaval u svojho strýka. Azyl mu udelený nebol. Následne ho strýko nakontaktoval na terajšiu manželku, s ktorou uzavrel za finančnú hotovosť manželstvo. Žalovaný tu ďalej poukázal na odlišnosti vo výpovediach žalobcu a jeho manželky. Vykonanými previerkami boli zistené rozpory v tom, kedy žalobca cestuje za manželkou na adresu trvalého pobytu. Počas previerok bolo zistené, že žalobca podľa vyjadrenia manželky cestuje pravidelne cez víkendy, pri ďalších previerkach bolo zistené že cestuje raz za dva týždne, taktiež bolo zistené, že pricestoval aj cez pracovný týždeň (utorok a štvrtok), a to aj napriek skutočnosti, že žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že mu pracovné povinnosti nedovoľujú cestovať za manželkou cez týždne. Na rozdiel od jeho tvrdení bolo zistené, že od októbra 2009 nebol na adrese trvalého pobytu za svojou manželkou, nakoľko spolu už nežijú, čo potvrdili rodičia manželky žalobcu, ako aj jeho manželka v zápisnici zo dňa 24. februára 2010. Zo zápisnice je zrejmé, že žalobca nevedel uviesť meno manželkinho syna z prvého manželstva, ktorý s nimi žije v spoločnej domácnosti, zároveň manželka nevedela, kde žalobca pracuje, ani na akej adrese sa cez týždeň zdržiava. Za dôležité považujeme poukázať na tvrdenie manželky žalobcu, že nikdy v mieste jej bydliska neprespal, nikdy spolu intímne nežili, neplánovali spoločný život, ani spoločné deti, pretože ich manželstvo bolo len formálne. V prípade, že žalobca potreboval vybaviť záležitosti na cudzineckej polícii, prípadne na inom úrade, telefonicky ju kontaktoval a požiadal ju, aby išla s ním, aby to vyzeralo, že sú naozaj manželia a za tento sprievod a pomoc pri vybavovaní záležitostí jej dal vždy 50 alebo 100 Eur.

Správny orgán prvého stupňa vychádzal aj z ustanovenia čl. 8 Dohovoru č. 29/1992 Zb. o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca síce má na území SR manželku, ale nežije s ňou v spoločnej domácnosti, nemajú deti ani rodinné väzby.

Navrhoval preto rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Argumentácia rozhodnutí správnych orgánov

Oddelenie cudzineckej polície PZ Trnava rozhodnutím č.p.: PPZP-HCP-BA9-433-14/2012 zo dňa 18. júna 2012 v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov zamietlo žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky v zmysle § 46 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov. Zároveň sa žalobcovi určila v zmysle § 111 ods. 1 písm. p/ lehota na vycestovanie do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobca mal na území SR povolený trvalý pobyt od 2. júla 2007 do 2. júla 2012, nakoľko splnil zákonom stanovenú podmienku a je manželom štátnej príslušníčky SR. Počas trvalého pobytu boli vykonávané previerky v mieste trvalého pobytu účastníka, pričom sa nikdy nenachádzal na uvedenej adrese. Pri kontrole 22. januára 2010 manželka žalobcu uviedla, že zvažuje podanie žiadosti o rozvod, pretože manželstvo neplní účel. Preto s ňou bola spísaná Zápisnica o podaní vyjadrenia, kde uviedla, že mali s manželom nezhody, ale po jeho príchode do miesta ich spoločného bydliska tieto vyriešili. Uviedla aj, že manžel jej dal 400 Eur, keď prišiel, že ich manželstvo nevytváralo vhodné podmienky pre výchovu jej syna a manželstvo označila ako bezvýznamné, bol to omyl. Žalobca v Zápisnici o podaní vyjadrenia uviedol, že s manželkou mali nezhody, ale všetko spolu

vyriešili, a že dal manželke 200 Eur, keď prišla za ním. Dňa 19. júla 2010 bola vykonaná ďalšia kontrola, kedy sa manžel opäť na adrese trvalého pobytu nenachádzal a manželka uviedla, že je v zamestnaní, domov prichádza na víkend a manželstvo plní účel. V ďalej zápisnici žalobca uviedol, že domov chodí pravidelne každý týždeň, na domácnosť prispieva 150 Eur mesačne, chcú spolu ďalej žiť a mať deti. Manželka žalobcu uviedla, že v manželstve nemajú žiadne ťažkosti a problémy, manžel sa snaží chodiť domov každý týždeň a prispieva jej na domácnosť sumou 300 Eur mesačne.

Následne podal žalobca žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území SR. K žiadosti doložil doklady podľa § 47 zákona o pobyte cudzincov. Manželka žalobcu v zápisnici z 21. marca 2012 uviedla, že uzavrela so žalobcom účelové manželstvo za 20 000 Sk, nakoľko jej manžel potreboval pomoc ohľadne udelenia trvalého pobytu na území SR. Spoznali sa v Ázijskom bistre a zoznámil ich strýko jej manžela. Svedkami na obrade boli bratranec jej manžela a manželov strýko. Na svadbe nebol nikto z jej rodiny. Ďalej uviedla, že manžel za ňou chodil asi 2 krát do roka, nikdy u nej neprespal, nežili spolu intímne, neplánovali spoločný život, ani spoločné deti a manželstvo bolo iba formálne. Manžel ju kontaktoval, keď potreboval vybaviť niečo na úradoch a išla s ním, aby to vyzeralo, že sú manželka, pričom jej za to dával peniaze. Uviedla aj to, že o manželovej minulosti nič nevie, nakoľko spolu nežijú, nerozprávajú sa a neplánujú spoločnú budúcnosť. Žalobca v zápisnici uviedol, že sa zoznámili v Ázijskom bistre, kde ju pozval na kávu, následne sa stretávali asi 4 - 5 mesiacov, a potom súhlasila, že si ho vezme. Svedkami boli jeho bratranec a bratrancova manželka. Z manželkinej strany nebol prítomný nikto. Uviedol tiež, že za manželkou chodí 1 až 2 krát za týždeň a plánujú dieťa.

Správny orgán na základe uvedených skutočností zistil, že žalobca uzatvoril účelové manželstvo s cieľom získať trvalý pobyt na území SR. Skutočnosti, týkajúce sa uzatvorenia účelového manželstva potvrdila manželka. Od uzavretia manželstva spolu nikdy spoločne nebývali na adrese povoleného trvalého pobytu. Po vyhodnotení listinných podkladov a dôkazov, ako aj zistených závažných rozdielov uvádzaných vo výpovediach účastníka konania a jeho manželky, ktoré sa v jednotlivých výpovediach nezhodujú s okolnosťami ich spoločných stretnutí ako aj uzatvorenia manželstva a spoločného rodinného života je nespochybniteľná skutočnosť, že účastník konania vo svojich výpovediach uviedol nepravdivé a zavádzajúce údaje a správny orgán zistil, že účastník konania uzavrel účelové manželstvo s cieľom získať povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Správnomu orgánu taktiež z listinných dôkazov vyplýva, že skutočným dôvodom podania žiadosti účastníka konania o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas je zotrvať na území Slovenskej republiky.

Správny orgán dal tiež do pozornosti uznesenie Národnej jednotky boja proti nelegálnej migrácii, ktorým bolo vznesené obvinenie voči manželke žalobcu za zločin prevádzachstva, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že v úmysle získať pre seba finančnú výhodu vo výške cca 664 Eur umožnila žalobcovi, ktorý nie je štátnym občanom Slovenskej republiky nedovolené zotrvať na území Slovenskej republiky a to tým spôsobom, že za účelom udelenia pobytu, uzavrela dňa 10. marca 2007 účelové manželstvo na matričnom úrade v Senici a následne dňa 4. mája 2007 žalobca požiadal na Oddelení cudzineckej polície v Skalici o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky za účelom zlúčenia rodiny.

Správny orgán na záver skonštatoval, že účastník konania v zmysle § 46 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov nespĺňa podmienky na udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území SR. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalobca odvolal.

Žalovaný vydal následne dňa 24. októbra 2012 rozhodnutie o odvolaní pod č.p.: PPZ-HCP-BA2-2012/009453-007, ktorým rozhodnutie Oddelením cudzineckej polície PZ Trnava potvrdil a odvolanie účastníka zamietol.

K námietke žalobcu ohľadom previerok na adrese trvalého pobytu žalovaný uviedol, že počas previerok sa žalobca v mieste povoleného trvalého pobytu nenachádzal, pretože bol v zamestnaní v Bratislave, avšak presnú adresu pracoviska nevedela uviesť. Neskôr uviedla, že jej manžel pracuje v Bratislave v obchodnom dome Tesco ako kuchár a do miesta trvalého bydliska chodieval cez víkendy, pričom počas

týždňa býva v Bratislave, adresu ale uviesť nevedela. Neskôr uviedla, že chodievala raz za dva týždne cez víkend a taktiež uviedla, že sa má vrátiť v deň kontroly, pričom bol štvrtok. Otec manželky žalobcu pri kontrole uviedol, že žalobca bol doma vo štvrtok. Neskôr jej rodičia uviedli, že žalobca ich dcéru nenavštevuje a už spolu nežijú a manželka žalobcu tu uviedla, že zvažuje podanie žiadosti o rozvod, pretože manželstvo neplní účel. Žalobca v zápisnici uviedol, že za manželkou chodí 1 až 2 krát za týždeň.

S tvrdením účastníka konania v odvolaní, že z vyjadrení manželky bezpochyby vyplýva, že manželstvo od svojho vzniku plnilo svoj účel v zmysle ustanovení zákona o rodine a do manželstva vstupoval s cieľom žiť v riadnom partnerskom zväzku a vytvoriť si plnohodnotnú rodinu žalovaný uviedol, že s ním nesúhlasí, nakoľko toto tvrdenie je v rozpore s tvrdením manželky, ktorá počas vykonanej kontroly dňa 22. januára 2010 uviedla, že s manželom skutočne nežije a ich manželstvo neplní účel, ako aj s vyjadreniami zo zápisnice dňa 24. februára 2010 i 21. marca 2012.

K námietke, že správny orgán vychádzal iba výlučne zo zápisnice z 21. marca 2012, ktoré podľa názoru žalobcu manželka urobila pod vplyvom okolností, že nadviazala mimomanželský vzťah s iným mužom a chcela dosiahnuť ich rozchod, žalovaný uviedol, že toto tvrdenie považuje za účelové a mimomanželským vzťahom sa nezaoberá, pretože to nie je predmetom konania.

K námietke ohľadne výpovede manželky žalobcu, žalovaný uviedol, že pred spísaním zápisnice bola riadne poučená v zmysle poučenia uvedeného na prvej strane uvedenej zápisnice, ktoré vlastnoručne podpísala.

K námietke žalobcu, že správny orgán si nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kto spáchal trestný čin, priestupok alebo správny delikt, alebo o osobnom stave fyzickej osoby, alebo o existencii právnickej osoby, ak patrí o tom rozhodnúť súdu, žalovaný uviedol, že správny orgán si neurobil úsudok o tom, či a kto spáchal trestný čin, priestupok alebo správny delikt, uvedené právo správny orgán súdu neupiera, len konštatoval súčasný stav prebiehajúceho konania.

K námietke, že pri spísaní zápisnice dňa 21. marca 2012 bola ustanovená tlmočníčka, ktorá nie je zapísaná v zozname tlmočníkov, žalovaný uviedol, že správny orgán postupoval v zmysle zákona a nijakým spôsobom nepochybil, nakoľko dňa 21. marca 2012 si správny orgán zisťoval tlmočníka na JASPI- WEB z jazyka vietnamského do jazyka slovenského a naopak. Na uvedenej stránke boli nájdení štyria tlmočníci, z toho traja vyčiarknutí zo zoznamu tlmočníkov (ani jeden z týchto tlmočníkov nedvíhal telefón, v jednom prípade bolo číslo nedostupné). Tlmočník, ktorý je zapísaný v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov sa ospravedlnil z dôvodu, že tlmočí na polícii v Bratislave. Správny orgán vykonal všetky úkony na zabezpečenie tlmočníka podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcov, tlmočníkoch a prekladateľoch a preto bol ustanovený tlmočník podľa § 15 citovaného zákona. Bola ustanovená tlmočnica, ktorá nie je zapísaná v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov. Účastník konania počas spísania zápisnice o podaní vyjadrenia zo dňa 21. marca 2012 neuviedol, že by tlmočnicke, ktorá bola ustanovená podľa vyššie citovaného zákona nerozumel, alebo že by s tlmočnicou nesúhlasil, preto považoval žalovaný túto námietku účastníka konania za účelovú.

Žalovaný preto dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán neporušil žiadne ustanovenia právnych predpisov a dospel k správne právne záveru o tom, že účastník konania uzavrel účelové manželstvo s cieľom získať trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a nakoľko boli naplnené dôvody pre zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky, bola mu žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas zamietnutá.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať

úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. októbra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 OSP). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č.p.: PPZ-HCP-BA2-2012/009453-007 zo dňa 24. októbra 2012, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava č.p.: PPZP-HCP-BA9-433-14/2012 zo dňa 18. júna 2012, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky v zmysle § 48 ods. 2 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania predmetného rozhodnutia, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 42 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov trvalý pobyt oprávňuje štátneho príslušníka tretej krajiny zdržiavať sa, vycestovať a opätovne vstupovať na územie Slovenskej republiky v čase, na ktorý mu bol policajným útvarom udelený, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 42 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov trvalý pobyt je

- a) trvalý pobyt na päť rokov,
- b) trvalý pobyt na neobmedzený čas,
- c) pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny s priznaným postavením osoby s dlhodobým pobytom Európskej únie (ďalej len „dlhodobý pobyt“).

Podľa § 46 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar na žiadosť štátneho príslušníka tretej krajiny udelí trvalý pobyt na neobmedzený čas štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý má najmenej štyri roky udelený trvalý pobyt podľa § 43.

Podľa § 48 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu prihliada na

- a) verejný záujem, mieru ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia zo strany štátneho príslušníka tretej krajiny,
- b) záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu,
- c) mieru integrácie štátneho príslušníka tretej krajiny do spoločnosti,
- d) stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu trvalého pobytu.

Podľa § 48 ods. 2 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak štátny príslušník tretej krajiny uzavrel účelové manželstvo.

Podľa § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny je povinný

vycestovať najneskôr posledný deň oprávneného pobytu; ak sa mu zamietla žiadosť o udelenie prechodného pobytu podaná z dôvodu zmeny účelu, zamietla žiadosť o obnovenie prechodného pobytu, zrušil prechodný pobyt, zamietla žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas, zrušil trvalý pobyt, zamietla žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu, zamietla žiadosť o predĺženie tolerovaného pobytu alebo zrušil tolerovaný pobyt, je povinný vycestovať do 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia, ak nie je oprávnený sa zdržiavať na území Slovenskej republiky z iného dôvodu.

So skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú, sa stotožnil aj súd odvolací a v podrobnostiach na ne odkazuje. Podľa názoru odvolacieho súdu sa krajský súd dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu.

Odvolací súd vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať a ktorý nasvedčuje tomu, že prvostupňový ale aj druhostupňový správny orgán si zadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsobe vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány k správny záverom.

Ako vyplýva z rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky č. 1 As 58/2013-43 zo dňa 2. októbra 2013 „Z textu smernice (2004/38/ES), jejího odůvodnění i z výkladu Soudního dvora je zřejmé, že proces zjišťování existence účelového manželství a následně odepření pobytového oprávnění je plně v režii členských států za předpokladu dodržení procesních záruk uvedených ve směrnici. Evropské právo zde nedává konkrétní vodítko pro posuzování účelovosti sňatku. Inspirovat se nicméně lze rezolucí Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství, Úř. věst. C 382, 16. 12. 1997, s. 1 - 3. Tato rezoluce vychází jak z respektu k právu uzavřít manželství a právu na respektování rodinného života, tak z vědomí, že účelové sňatky představují nástroj obcházení pravidel vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí na území členských států EU. Tato rezoluce definuje ve svém článku 1 „účelový sňatek“ („a marriage of convenience“) jako „sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě a občanem třetí země pouze s účelem obejití pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země.“ Rezoluce uvádí v článku 2 faktory, které mohou vést k závěru o účelovém manželství: není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu první schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců. Je ovšem vhodné podotknout, že k nutnosti zjišťovat právě tyto skutečnosti by musel dospět správní orgán sám...”

Námietku žalobcu, že súd nezobral do úvahy rozpory vo vykonaných dôkazoch, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Ako je zrejmé z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov, práve rozpory vo výpovediach žalobcu a jeho manželky, ako aj rozpory v jednotlivých výpovediach manželky sú dôvodom na zamietnutie žalobcovej žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas. Tvrdenie manželky, uvedené v zápisnici z 21. marca 2012, že manželstvo so žalobcom uzavrela za peniaze, nie je jedinou skutočnosťou, na základe ktorej vyhodnotil správny orgán ich manželstvo ako účelové. Prispeli k tomu aj ďalšie fakty a to najmä to, že výpovede manželov boli často rozporné, napríklad rozdielne uviedli svojich svedkov na svadbe, rozdielne sa vyjadrovali pokiaľ išlo o frekvenciu návštev na adrese trvalého pobytu, sumy peňazí, ktorými prispieva žalobca na domácnosť, manželka tvrdila, že počas Vianoc 2009 neboli spolu a manžel jej ani nevolal, pričom on tvrdil, že s ňou telefonoval. Ďalšími skutočnosťami, ktoré vyplývajú z jednotlivých zápisníc a potvrdzujú uzavretie účelového manželstva, sú napríklad tie, že manželia nevedia o minulosti toho druhého, žalobca nepozná, ani len celé meno manželkinho syna s ktorým údajne žije v jednej domácnosti, nevedel správne uviesť aké má manželka zamestnanie (uviedol, že pracuje ako krajčírka, pritom pracuje ako operátérka výroby), manželka nevedela presne uviesť kde manžel pracuje a na akej adrese sa cez týždeň zdržiava, rozporne odpovedala aj na otázky týkajúce sa manžela (oblúbené jedlo, veľkosť topánok), a v neposlednom rade aj skutočnosť, že žalobca nevie po slovensky a ani za niekoľko rokov manželstva sa jazyk svojej manželky nenaučil a ona zasa nevie po

vietnamsky. Preto odvolací súd nesúhlasí, ani s konštatovaním žalobcu, že správny orgán si pre svoje rozhodnutie účelovo vybral jednu výpoveď manželky žalobcu.

Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca sa snažil svoj pobyt po príchode na územie SR legalizovať žiadosťou o udelenie azylu na území SR, ten mu však rozhodnutím z 12. októbra 2007 udelený nebol. Dňa 10. marca 2007 uzavrel manželstvo a následne dňa 4. mája 2007 požiadal o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území SR za účelom zlúčenia rodiny. Aj táto skutočnosť, úzka časová súvislosť medzi uzavretím manželstva a žiadosťou o trvalý pobyt nasvedčuje tomu, že manželstvo bolo uzavreté za účelom legalizácie pobytu žalobcu na území SR.

K námietke, že správny orgán vykonával všetky previerky počas pracovného týždňa aj napriek tomu, že žalobca i jeho manželka potvrdili, že počas pracovného týždňa sa žalobca zdržiava v práci mimo svojho bydliska a domov chodí najmä na víkendy, odvolací súd poznamenáva, že z administratívneho spisu je zrejmé, že nie vo všetkých prípadoch žalobca a jeho manželka tvrdili, že chodí domov iba cez víkendy. Aj tu boli v ich jednotlivých výpovediach rozpory (chodí za ňou 1 až 2 krát za týždeň, bol za ňou 2 krát do roka, chodí za ňou len cez víkendy, 18. novembra 2008 uviedla, že má prísť v ten deň, pritom bol štvrtok). Je teda jasné, že tvrdenie, že žalobca chodí na adresu trvalého pobytu iba cez víkendy, nie je bez všetkých pochybností pravdivé.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.